

Francio, Paris V.e
12 rue Soufflot
Prof. Th. Cart
Jaro IX

Marto 1928

Numero 7

BULGARA ESPERANTISTO

Organo de la Bulgara Esperantista Asocio * Органъ на Българския Есперантски Съюзъ
Redaktoro : Zah. Zahariev Adreso : Poŝkesto № 233, Sofio

Aperas monate — Jara abonpago: Bulgario 30 lv., por aliaj landoj 1'50 sv. fr. aŭ egalvaloro. — Aparta numero kostas 3 lv.

Изложение отъ Б. Е. С. до Министра на Вжтрешнитъ Работи.

БЪЛГАРСКИ ЕСПЕРАНТСКИ СЪЮЗЪ

Централенъ комитетъ

№ 290.

София, 25 февруарий 1928 г.

До Господина Министра на Вжтрешнитъ Работи и Народното здраве
Тукъ

Уважаеми Господине Министре,

Съ голѣмо прискърбие се виждаме принудени да се обърнемъ къмъ Васъ и се оплачемъ отъ начина, по който се третира нашата организация и мѣстнитъ ѝ поддѣления отъ органитъ на повѣреното Ви Министерство.

Съгласно заведения редъ, всѣко едно мѣстно есперантско дружество, което влиза въ Съюза ни, бѣ поканено да представи устава си чрезъ централното управление на Съюза въ Министерството за надлежно утвърждение. За да се улесни и ускори процедурата, въ споразумение съ отдѣлението за социални грижи, ние изработихме своевременно типовъ уставъ за мѣстнитъ дружества, който бѣ предварително прегледанъ и одобренъ отъ отдѣлението, а следъ това разпратенъ на дружествата за упжтване. Мѣстнитъ поддѣления приематъ устава въ общи събрания и го представятъ чрезъ насъ за утвърждение въ Министерството. На нѣкои такива дружества обаче Отдѣлението за социални грижи отказа да утвърди уставитъ, подъ предлогъ, че въ настоятелствата на дружествата имало лица, които, по сведения отъ съответния околийски началникъ, били се числили на времето въ бившата комунистическа партия. Такива сж случаитъ съ уставитъ на есперантскитъ дружества въ Ломъ и Татаръ-Пазарджикъ.

Ние намираме, че тая практика на почитаемото Министерство е произволна и незакономѣрна. Министерството трѣбва въ случая да утвърди устава и узакони сжществуването на организацията, а не участието на лицата, които утре могатъ и да не бждатъ членове на сжщата.

Ние знаемъ, че това поведение на Министерството е въ свръзка съ факта, че въ последнитъ години българската власть гледа съ недовѣрие и подозрение на есперантското движение. Това ни е заставяло нееднократно да заявяваме въ почитаемото Министерство, че есперантското движение и организацията, която ние представляваме, и въ миналото и сега е чужда на политически тенденции

и е напълно неутрална къмъ политически, социални и религиозни въпроси. Разбира се, въ движението могатъ да влизатъ лица съ най-различни политически убеждения. Въ организацията обаче не се поставя въпросъ за убежденията на отдѣлнитъ членове. Достатъчно е всѣки единъ членъ, когато действува отъ името на организацията, да съблюдава този неутралитетъ, а въ политическата си дейность да не намѣсва битностьта си на членъ на организацията.

Докато едно лице се ползува отъ граждански и политически права въ тая държава, то може да участвува и въ разнитъ позволени отъ законитъ организации и неговото участие въ тѣхъ не може да бжде мотивъ за преследването или неутвърждаването имъ. Противното би било едно явно нарушение на основния законъ на страната и на понятието за правовъ редъ.

Разбира се, ако въ една организация се яви опитъ отъ нѣкои нейни членове да се изкористи тя да се отклони отъ предназначения си пжтъ и да се употреби като прикритие на непозволена въ страната дейность — останалитъ членове на тая организация трѣбва да потърсятъ въ себе си сили да се справятъ съ подобни попълзновения и да ги отстранятъ. Ако тѣ не успѣятъ и организацията действително се опорочи, тогава вече властьта може и е длъжна да постъпи съ такава организация съгласно постановленията на законитъ. Докато обаче нѣма на лице такава положение, въ никой случай не може да се третира една организация като престъпна и да не се допуска сжществуването ѝ само подъ предлогъ, че въ управителното ѝ тѣло влизали лица, които иначе държавата не поставя въ по-особено положение отъ останалитъ граждани, защото нѣма законно основание да направи това.

Когато държавата допуца навредъ българскитъ граждани, които по-преди сж се числили въ бившата комунистическа партия, когато тѣ се ползватъ съ пълни политически и граждански права, когато тѣ влизатъ и въ парламента, когато тѣ свободно се проявяватъ и въ нѣкои политически партии — дѣсни или лѣви — ние недоумѣваме, какъ може да не се утвърди уставъ на организация само поради това, че въ управителното ѝ тѣло имало такива лица.

Смѣтаме, че не е необходимо да изтъкваме на широко, доколко несъстоятелна и безрезултатна е една такава мѣрка: ако властьта намира,

че трѣбва да отстранява известни граждани отъ ржководното мѣсто на културно-просвѣтни организации, не предполага ли, че днесъ една организация може да има управително тѣло безъ такива лица, а утре, при утвърденъ уставъ, може да се избере друго управително тѣло, въ което тѣ да влизатъ?

Ние разбираме, че въ настоящитѣ размирни и смутни години задача на властѣта е да следи дейността на разнитѣ организации и да предотвратява изкористването на културно-просвѣтни движения за политически цели, обаче това съвсемъ не се постига по тоя незаконотѣренъ пжтъ, по който органитѣ на почитаемото Министерство се стремятъ да изпълняватъ тая деликатна задача.

Като излагаме горното и като заявяваме за лишень пжтъ, че Българскитѣ Есперантски Съюзъ, който е основанъ още презъ 1907 година, до днесъ е успѣлъ да запази своята неутралностъ и да не измѣни на предначертаната въ устава си цель, ние молимъ, да не се правятъ спѣнки на отдѣлнитѣ есперантски дружества, числящи се въ Съюза, въ тѣхната културно-просвѣтна дейностъ. Ако нѣкое лице се провини, нека властѣта постѣпи съ него съгласно законитѣ, обаче нека не държи за неговитѣ деяния отговорна една организация, непричастна въ тѣхъ, а когато пжкъ нѣма на лице и такива деяния — нека не бжде гледано съ подозрение на организацията само заради това, че този или онзи били нейни членове.

Желаемъ да върваме, че на справедливата ни молба ще бжде отдадено заслужено внимание и че тя ще бжде удовлетворена.

Съ отлична почить:

Председателъ: Ат. Д. Атанасовъ

Секретаръ: Капитанъ Ст. Радевъ

Bruo pro bagateloj.

Neplaĉantaj aferoj okazas inter kelkaj esperantistaj medioj en la eŭropaj landoj. Unuavide bagatelaj motivoj vekis disputojn, kiuj iom post iom akceptis akran tonon kaj minacas alporti malkonkordon inter eminentaj kaj bonaj esperantistoj.

Oni scias, ke post la milito parto de la esperantistoj komencis uzi la landnomojn de Eŭropo prefere kun finaĵo **io** (Bulgario, Francio) anstataŭ la ĝismilitaj formoj je **ujo** (Bulgarujo, Francujo). Tiu novaĵo ne ekplaĉis al multaj kaj komenciĝis la disputoj pri **io** — **ujo**, komence ne tre viglaj kaj ne engaĝantaj multajn partoprenantojn, poste ĉiam pli nervaj. Oni postulis klaran decidon de la Akademio Esperantista pri la landnoma problemo, kaj la Akademio decidis la demandon favore al **ujo**. — Tamen la grava tutmonda organizaĵo Universala Esperanto-Asocio uzis en siaj publikigaĵoj (gazeto, jarlibro) fopmojn kun **io**. Tio provokis malkontentecon de la **ujanoj**, kaj ili kontraŭagis.

Unu ĉefartikolo de S-ro Edmond Privat en la januara numero de „Esperanto“ (j. k.), en kiu la eminenta aŭtoro substrekas la penson, ke ne tiu vojo de evolua enkonduko de praktikaj novaĵoj en la lingvon estas danĝera por la unueco de Esperanto, sed la troa teoriemo pri lingvaj demandoj. En la sama artikolo („Ni restos fidelaj“) la aŭtoro aludas, ke iuj

nunaj konservativuloj estas antaŭ la sojlo ripeti la agon de Louis de Beaufront en 1907. Tio en portis grandan tumulton en la animojn de la esperantistaro kaj oni postulis klarigojn: kiun rilatas la aludo. — El la lastaj klarigoj de la gvidanta korpo de UEA estas videble, ke la aŭtoro konsideris la tendencojn de la prilingvaj diskutoj en la libera tribuno de la gazeto „Heroldo de Esperanto“ (kiu cetere discipline sekvas la **uj**-formon de la landnomoj).

Interalie aperis presitaj cirkuleroj de **uj**-fidelaj esperantistoj, kiuj atakis UEA pro ĝia **io**-uzo kaj invitis la esperantistaron protesti.

Certe, por ke oni atribuu tian grandan gravecon al tiu ĉi diskuto pri ne tre esenca demando, de kiu ja ne povas dependi la sorto de la lingvo kaj de la movado, la kaŭzo estas interalie en la postmilita „psikozo“, en la nerva maniero, per kiu oni komencis trakti ĉiujn problemojn en Eŭropo. Venos tempo, kiam la generacioj mire konstatos, ke la esperantistaro povis por tiaj bagatelaj aferoj akre disputi kaj malkonkordi: unuj levas **ujon** kiel standardon, aliaj vidas en **io** pribatalindan principon. Ja ni mem, partoprenintoj en la akraj bataloj por kaj kontraŭ tutmonda esperantista organizaĵo de 1910—1914, nun miras, kial estis bezone uzi tiom da inko, nervoj kaj energio por tiaj sensecaj demandoj — kvankam tiam ili aspektis al ni sortodecidaj por la movado.

La nunaj disputoj certe ne povos grave malutili al la movado; ili ne estas pli danĝeraj, ol la konspiro de 1907 aŭ la nerva batalado inter eminentaj esperantistoj dum 1910—1914.

Ni, la bulgaraj esperantistoj, observas trankvile tiun duelon inter **uj**-anoj kaj **io**-anoj en okcidenta Eŭropo kaj ne partoprenas, feliĉe, en ĝi, sed ni sincere bedaŭras pri la vane uzata energio, kiu povus esti direktata por multe pli fruktodona laboro. Ni konsilas amike ambaŭ flankojn de tiu malkonkordo, per cedemo meti super siajn personajn juĝojn kaj preferojn la bonon de Esperanto, ne forgesi, ke la tutmonda esperantistaro observas ilian disputadon kaj trovi bazon por samideana interkompreniĝo. Nu, ĉiuj akceptu la **uj**-formon de landnomoj, por evitigi necesan malkonkordon, kaj ceteraj ne teruriĝu, se ie aŭ aliloke, pro tiu aŭ alia kaŭzo, reaparetos iu formo je **io**: ne pereos per tio nia lingvo...

En ambaŭ tendaroj staras homoj, kiuj donis multon por Esperanto kaj al kiuj ni ŝuldas egale altan ŝaton kaj estimon. Ni kredas, ke en la nuna okazo ili pruvos, ke por ili Esperanto kaj ĝiaj interesoj staras super la bagateloj, kiuj provokis la nunan bruon.

Есперантска статистика

Познай себе си!

Сократъ

Надъ тая парола на Сократа да се говори много е излишно. Българ. еспер. движение за да осъзнае себе си своята сжщина и форма, за да може въз основа на проверена, документарна база да чъртае своитѣ пжтища и конгресни програми, трѣбва да направи тая статистика. И катаклизми като тая току що изживявана, нѣма да бждат вече изненади. Българскитѣ есперантистѣ върви днесъ изъ тъмнина, слѣпишката. Ние не знаемъ къмъ кои по възрастни и опитни есперантисти да се обърнемъ за езиковни, за исторически въпроси, не знаемъ колко души сме сами въ България, раздѣлени по полъ, възраст, обра-

зование, незнаемъ какъ върви преподаването въ курсове или самоуци, за да намеримъ неджитѣ и ги отстранимъ. Незнаемъ колко есперантски групи имаме, тѣхнитѣ библиотеки, членове, основаване, незнаемъ колко души четатъ чужди еспер. списания и кореспондиратъ съ чужденци т. е. живѣятъ истинския есперант. животъ. Не знаемъ кое е накарало всѣки да учи есперанто т. е. незнаемъ ценното въ езика ни за насъ българ. есперантисти, което ценно ще откриемъ не по кабинетни разсждения, а по отговоритѣ на всички, на масата, на голѣмото число. И тѣй нататъкъ. Но извънъ тия въпроси нима е безъ значение единствения въпросъ да кажемъ искрено по-между си — чрезъ тая статистика — владеемъ ли добре езика или все още минаваме за начинающа етерне новај есперантистој?

Съвременната наука, техниката, законитѣ за народонаселението, природнитѣ закони сж резултатъ на наблюдения, изследване, анализа, систематизиране, статистика.

Тѣй мислѣше и всеизвестния есперантски авторитетъ проф. д-ръ Дитерле. И той пожела да покаже физиономията и величината на есперантиститѣ отъ цѣлъ свѣтъ. Но едно преброяване на есперантиститѣ отъ цѣлото земно кълбо значеше невъобразимо огроменъ трудъ и срдства. И проф. Д. не стигна очакванитѣ резултати. Разочароваха го самитѣ есперантисти отъ много страни съ своята незаинтересованостъ. Не въ връзка съ тая статистика хвърлямъ въпроса за такава частно у насъ. Но неуспѣха на тая свѣтовна статистика показва, че тя трѣбва да се подеме въ всѣка страна по отдѣлно.

Породена подобна инициатива, отнесохъ въпроса до Есперантския съюзъ. Последния съ писмо отъ 1. II т. г. ми отговори. „Централния комитетъ като разгледа писмото Ви, съ особена радостъ констатира вашата доста навременна и полезна инициатива. Предъ видъ известното на Васъ финансово положение на Съюза, този последния едва ли би билъ въ възможностъ да ви подкрепи материално. Въ всѣко друго отношение Съюза е готовъ да даде своята пълна подкрепа“.

Азъ почвамъ тая анкета. И апелирамъ за подкрепа — морална и материална — отъ всички есперантисти. Моля Ц. к. да разгласи тая статистика съ окръжно до всички групи, моля всички групи да уведомятъ всички свои членове да копиратъ и раздаватъ на всички есперантисти въ града формуляра за попълване. Моля всички списания, които печататъ статии за есперанто или симпатизиратъ на движението да хроникиратъ статистиката и помолятъ своитѣ читатели есперантисти да се отзоватъ на преброяването.

Не се лаская да вървамъ, че резултатитѣ ще бждатъ почти пълни. Но колкото и непълна, тя ще бжде основата, пионерната пжтечка, опитътъ който ще даде материалъ, поука, други методи и т. н. при втора статистика.

Формуляритѣ да се попълватъ ясно. Всѣки, освенъ на зададенитѣ въпроси, може ако намира за нужно да отговори и на други въпроси. Отговоритѣ да се изпращатъ веднага, поотдѣлно или групово (за групови членове) за да може на идния конгресъ въ Вратца да се изнесатъ известни данни макаръ и въ суровъ видъ.

Азъ вървамъ въ подкрепата на българ. есперантистъ. Но туй въ което повече вървамъ е, че тая статистика ще бжде доведена до известенъ край не отъ мене, не отъ Ц. к. на съюза, а отъ заинтересоваността, колективната дейностъ, агитацията на всѣки есперантистъ.

Чакамъ тая помощъ, чакамъ неговитѣ съвети.

Варна, 5. II. 1928 г.

Мих. Шекерджиевъ — MIMOZO
ул. х. Димитъръ 37, Варна,

Формуляръ за групитѣ.

1	Име и къмъ кой съюзъ се числи или е неутрална.
2	Кога е основана.
3	Разтурвана и възобновявана ли е и колко пжти.
4	Причини: финансови, немарливостъ и др.
5	Колко члена брой днесъ { знающа езика начинающа
6	Има ли собственъ клубъ, библиотека (колко еспер. книги).
7	Има ли редовни седмични събрания.
8	Има ли секции и колко.
9	Уреждала ли е групата конгресъ или конференция: кога.
10	Какви пречки среща въ своя животъ: финансови, на властитѣ, незаинтересованостъ и пр.
11	Какво не харесва въ съюза и какви реформи иска.

Формуляръ за отдѣленъ есперантистъ.

1	Име и презиме.
2	Професия.
3	Мѣстожителство градъ, село, околия.
4	Образование — основно, прогимназ. гимназ. више, специално.
5	Владѣе ли чужди езици и кои:
5a	Владѣе ли Есперанто или е начинающъ.
6	Откога е есперантистъ,
7	Кжде и по кой учебникъ е училъ Есперанто: въ курсъ, самоукъ, частенъ учителъ.
8	Кое му се е сторило най-мжчно въ езика (конкретно): акузативъ, надставки igi, ind и пр...
9	Кореспондира ли съ странство.
10	Чете ли чужди есперантски списания.
11	Посещавалъ ли е българ. или междун. конгреси и кои.
12	На какви причини отдава кризата въ Съюза.
13	Какво не харесва и какви реформи иска въ Съюза (обширно).
14	Организиранъ или неорганизиранъ есперантистъ е.

Забележка: отговоритѣ могатъ да се даватъ или срещу въпроситѣ или по добре подъ тѣхъ въ сжщия редъ. Въ първия случай да се задраскватъ непотрѣбнитѣ думи. За образованието: завършили II класъ — прогимназ., завършилъ 6 класъ — гимназиално, завършилъ II отдѣление — основно и т. н.

Организационни въпроси

Статията „За единна организация“ е раздвижила групитѣ въ провинцията. До Централния комитетъ идватъ резолюции по въпроса за сепаристичнитѣ тежнения. Всички резолюции до сега подчертаватъ желанието за сплотена дейностъ въ една организация. Тоя интересъ у българскитѣ есперантисти къмъ организацията може само да ни радва, разбира се. Ние нѣмаме, обаче възможностъ да печатимъ получаванитѣ резолюции поради малкия обемъ на нашето списание. Все пакъ по поводъ нѣкои отъ тѣхъ, намираме за необходимо да забележимъ, че остри изрази въ такива резолюции не

трѣбва да се допускатъ: нека не се забравя, че тѣ сж насочени срещу съидейници, които може да сж избрали погрѣшенъ пѣтъ за своята дейность, обаче работятъ съ искреното убеждение, че тѣхниятъ трудъ е отъ полза за общото дѣло. Ние можемъ да съжالياваме за нерационалното хабене на енергията на българскитѣ есперантисти, обаче не и да оскърбяваме тия, които все таки пакъ за Есперанто хабятъ тая енергия.

Едновременно съ резолюциитѣ отъ разни групи (Сливенъ, Петричъ, Дичинъ и пр.) получихме и писмо отъ есп. д-во „Albatro“ въ Варна, което излага своето становище и обяснява мотивитѣ, по които стои вънъ отъ Съюза: съ досегашното членуване на бившата еспер. група „Frateco“ въ Варна, мѣстното движение не е могло да закрепне и се развие, понеже всички усилия били насочени за събиране вноскаитѣ за Съюза, а за групата не оставали срѣдства.

Наистина. ако се сложи въпросътъ, дали въ Варна да има есперантско дружество, което да развива дейность за Есперанто, макаръ и стояще вънъ отъ общата организация, или съвсемъ да не съществува такова дружество, както Централниятъ комитетъ, тѣй и всѣки съзнателенъ есперантистъ ще предпочете безрезервно първото. Нѣщо повече: ние сме готови винаги да дадемъ своята подкрепа и своето съдействие, ако тѣ сж нужни за постигането на нѣкоя инициатива на такова дружество, макаръ и то да не влиза въ Съюза и да не дава своята подкрепа за издържането му. Защото всѣки успѣхъ на Есперанто постигнатъ отъ който и да е, е общъ успѣхъ и трѣбва да радва всички ни.

Но не можемъ да не отбележимъ, че съ болка членоветѣ на Централния комитетъ гледатъ, какъ нѣкои есперантисти и есперантски дружества се държатъ на страна и съвсемъ не искатъ да се замислятъ, какви усилия и жертви трѣбва да се положатъ, за да се води и изкара на добъръ край една организация, стигнала положението на Съюза. Съ какви всевъзможни пречки има да се справя днешниятъ Ц. К. — това малцина знаятъ и ще узнаятъ. И колко обезсърчително може да повлияе на членоветѣ му страненето на тоя или оня отъ организацията — това може да разбере само тоя, който го е изпитвалъ самъ.

Желалъ бихъ да дадохме центъра на движението въ нѣкой провинциаленъ градъ; на конгреса ще начертаемъ единъ широкъ планъ за дейность и ще обещаемъ на ръководителитѣ подкрепа, а следъ това ще обърнемъ грѣбъ и ще се дезинтерисираме отъ работата. И когато тия ръководители, въ изпълнение на конгреснитѣ решения поематъ ангежименти предъ външни лица (печатари, хазаинъ на помѣщение, за канцелария и пр.) и се видятъ хлѣтнали въ дългове, а никой не се явява да имъ даде възможность да излѣзатъ отъ това непоносимо положение — тогава чакъ ще се разбере, какво е направилъ Централниятъ комитетъ и колко го боли, когато вижда тежненята къмъ отдѣляне отъ Съюза.

Есперанто между лѣкаритѣ

Нашиятъ отличенъ съидейникъ Д-ръ Ст. Кадиевъ, дружиненъ лѣкаръ въ Хасково, е отправилъ до всички мѣстни клонове на лѣкарския съюзъ следното окръжно:

Свърѣменната модерна медицина, поради общия си коренъ въ древността, е действително международна. Националнитѣ отенѣци, като френска, немска, английска, американска школи, сж по скоро дребни различия, които не влияятъ върху международния ѝ характеръ.

Въ никоя друга областъ на науката нуждата отъ единенъ, понятенъ за всички, лесенъ и точенъ езикъ, не се чувства тѣй силно, както въ медицината. Това се проявява достатъчно резко въ международнитѣ медицински конгреси, кждето между другитѣ колосални познания, нуждни за лѣкаря, той трѣбва да познава добре тритѣ езика: немски, френски и английски, ако иска да се ползува отъ изнасяното на конгреситѣ. Ясно е, каква малка полза може да има отъ славянскитѣ събори, въ които всѣки говори своя матеренъ езикъ и така се разбира само въ нищоженъ процентъ изнасяното съ такъвъ искренъ ентузиазъмъ.

Нашето съсловие не е останало назадъ отъ голѣмото международно движение, наречено есперантизмъ. Есемирното есперантско лѣкарско дружество (Tutmonda esperanta kuracista asocio — Т. Е. К. А.), е цененъ членъ на великото всемирно есперантско семейство, ратуваще за повече братолюбие, по голѣмо разбирателство между човѣцитѣ и народитѣ.

Той има свой органъ (Internacia medicina revuo), който дава цененъ материалъ за образованието на лѣкаря и заслужава да бжде получаванъ отъ всѣки колега, който се стреми къмъ самообразование (излиза двумесечно и струва за година единъ доларъ, записъ или препоръчано писмо, което дава право на членство. Адресътъ е D-ro Briquet, rue de la Bassée 31, Lille; Francio

Ако три месеци сж достатъчни за човѣкъ съ гимназиално образование, за да усвои есперанто, за единъ лѣкаръ, който знае обикновено нѣщо повече отъ матерния си езикъ, изучаването на есперанто може да се изрази съ понятието „играчка“. Всѣки колега, който е ималъ случай да разгърне само есперантска книга или още повече есперантска медицинска книга, се е очудвалъ, колко много знае той отъ есперанто, безъ да го е нѣкога училъ. Нищожниятъ трудъ за изучаването му ще бжде стократно възнаграденъ отъ предимствата и възможноститѣ, които той разкрива въ недалечно бждаще.

Подписаниятъ е посоченъ за сега като дѣятелъ на Т. Е. К. А. между българскитѣ колеги. Той се надява, че и между тѣхъ ще се намѣрятъ желаещи да посветятъ врѣме и усилия, за да се свържатъ съ живота на всемирното есперантско лѣкарско дружество, а чрезъ него да заработятъ за практическото приложение на широкитѣ и високоблагородни задачи на есперантизма въобще.

Д-ръ Ст. Кадиевъ — членъ на Б. Л. Съюзъ и на Т. Е. К. А.

Адреси: Д-ръ Ст. Кадиевъ — Хасково или D-ro Blassberg, Starowska 18 Krakow, Pollando.

Пожелаваме пълненъ успѣхъ на пропагандата за Есперанто между лѣкарското съсловие у насъ, което до сега слабо е взимало участие въ есперантското движение.

Начинанието на съидейника Д-ръ Кадиевъ е твърде трудно, но толкова повече то заслужава нашата благодарность и нашето съдействие.

Bulgara Esperantisto